

C

Kulttuuri

ARVIOITA

Wieniläisjouset
soivat kirkkaasti

Concilium musicum Wien Sello-
salissa. – Mozart, Krenek,
Hoffmeister, Haydn, Angerer.

KONSERTTI. Viisijäsenisen
Concilium musicum Wien
-yhtyeen periodisoittimet ovat
peräisin 1700-luvun Itävallas-
ta. Kuten arvata saattoi, niillä
on oma wieniläinen luonteen-
sa.

Pieni yllätys oli jousisoitti-
mien, viulun, viola d'amoren,
alttoviulun ja sellon kantavan
kirkas, melko suoraviivaisesti
etenevä sointi. Olisi luullut,
että suurempi vivahderikkaus
ja pehmeämmät sävyt olisivat
kuuluneet 1700-luvun wieni-
läiseen soittotyylisiin.

Pehmeä-äänisin instru-
mentti sattui olemaan
Andreas Henglin luonnontor-
vi, siis venttiilitön käyrätorvi.
Mozartin Es-duuri-käyrätor-
vikvintetossa täytyi oikein
ihmetellä, miten samettisen
jalon soinnin Hengl onnistui
loihtimaan tästä soittimesta,
joka usein raikaa hieman
raa'alla luonnonäänellä.

Hengl osaa käsitellä vir-
tuosisen notkeasti ja ilmeik-
käästi soitintaan. Nopeat juok-
sutukset, laajat fanfarimaiset
intervallihypyt ja trillit irtosi-
vat vaivattomasti tämän tai-
turin otteessa. Joskus luon-
nontorvi muistutti hankalasti
käsiteltävästä luonteestaan.

Olisi ollut hauskaa kuulla
viola d'amorea jossakin 1700-
luvun kappaleessa. Tosin **Paul
Angererin Sinfonia, Kehtolau-
lu ja tanssi** (1993) toi moni-
puolisesti esiin barokkiajan
suosiman viola d'amoren eri-
laiset tekniset ja ilmaisulliset
ominaisuudet.

Uusklassinen, kansanmu-
siikkipohjainen, hauska ja
viihdyttävä teos pyrki erityi-
sesti korostamaan viola
d'amoren pelimannimaisesti
sahaavia ja pyöriviä piirteitä

eikä niinkään sen aistillista
sulosointia. **Christoph Ange-
rer** on mestari viola d'amoren
käsittelyssä.

Hannu-Ilari Lampila

HELSINGIN SANOMAT, unabhängig, Auflagenhöhe ca. 436.000

4.2.2011

Konzertbesprechung von Hannu-Ilari LAMPILA

Wiener Streicher haben einen glänzenden Klang

Concilium musicum, Wien, Sello-Saal – Mozart, Krenek, Hoffmeister, Haydn, Angerer

Die authentischen Instrumente des 5-köpfigen Ensemble Concilium musicum stammen aus dem Österreich des 18. Jahrhunderts. Sie haben ihren eigenen Wiener Charakter. Der tragend-glänzende, recht direkte Klang der Streichinstrumente, der Geige, der Viola d'amore, der Bratsche und des Violoncello bot eine kleine Überraschung. Man hätte geglaubt, dass größerer Nuancenreichtum und weichere Nuancen zum Wiener Spielstil des 18. Jahrhundert gehört hätten.

Das Instrument mit dem weichsten Klang war zufälligerweise das Naturhorn Andreas HENGLs, also ein ventillofes Bügelhorn. Im Es-Dur-Hornquintett musste man sich richtig wundern, was für einen samtigen edlen Klang HENGL aus diesem Instrument, das häufig einen etwas zu rohen Naturton hat, hervorzuzaubern imstande war.

HENGL kann sein Instrument mit virtuoser Biagsamkeit und ausdrucksvoll handhaben. Schnelle Läufe, breite fanfarenartige Intervallsprünge und Triller konnte dieser Meister mühelos hervorzaubern. Manchmal zeigte das Naturhorn seinen unbequem zu behandelnden Charakter.

Es wäre schön gewesen, Viola d'amore in einem Stück aus dem 18. Jahrhundert zu hören. Allerdings brachte das Werk von Paul ANGERER „Sinfonie, Wiegenlied und Tanz“ (1993) die verschiedenen technischen und auf den Ausdruck bezogenen Eigenschaften der im Barock beliebten Viola d'amore vielseitig zum Vorschein.

Das neuklassische, volksmusikbezogene, lustige und unterhaltende Werk war bemüht, besonders die dorfmusikantenartig sägenden und rotierenden Züge zu betonen anstelle des sinnlichen Wohlklangs. Christoph ANGERER ist ein Meister der Viola d'amore.